

ZRCADLO, ZRCADLO, JAKÝ BYL DĚČÍN?

Přehlídka se chýlí ke konci a je čas bilancovat. Ke zhodnocení letošního ročníku jsme paralelně, nezávisle na sobě, vyžvali odbornou pracovníci NIPOS ARTAMA Simonu Bezouškovou (levý sloupec) a ředitele Městského divadla Děčín Petra Michálka (pravý sloupec). Výsledkem je fotomontáž a virtuální dialog, o kterém neměl ani jeden tušení.

Celostátní přehlídka letos poprvé probíhala oba týdny v Děčíně. Jak jsi spokojený/á?

Svým způsobem je organizace jednodušší, nemusím věci řešit na dvou místech, ale v jednom městě s jedním člověkem. Další výhodou je také v tom, že když přehlídka byla dřív na dvou místech, tak se vždycky srovnávalo, ve kterém městě dopadla lépe, to nyní odpadá. Nevýhodou je hlavně finanční stránka, protože dopravovat sem také soubory z Moravy je nákladnější.

Předpoklady synergičtých efektů jak lidských tak hmotných prostředků potvrdily, že jde o dobré řešení. Pro tým Městského divadla Děčín to určitě znamená víc práce. Kladu si také otázku, nakolik to může utáhnout Děčín – ať už s ohledem na počet diváků, nebo na možnosti přilákání souborů. Budeme o tom víc mluvit po přehlídce.

Jaký vliv na návštěvnost mají městské slavnosti, které probíhají ve stejném termínu?

Předpoklad, že si lidé udělají čas na amatérské divadlo i v době slavností se bohužel letos nepotvrdil. Petr Michálek je tak organizačně schopný, že naplnil program natolik, že celý Děčín je na městských slavnostech – minulý pátek 8000 lidí, v sobotu 5800 lidí na nábřeží a zde v hledišti není z děčínských vidět nikdo, přehlídce to myslím moc neprospívá.

Myslím, že vliv na odliv diváků je hodně přeceňovaný. Víím, že v divadle byli i lidé, kteří navštívili obě akce. Jestli to někde ubírá, tak je to v mé pozornosti a v pozornosti týmu Městského divadla Děčín. S termínem městských slavností se každopádně nedá hnout a s termínem přehlídky také ne.

Srdcem přehlídky bývá fungující bar. Jak hodnotíš ten zdejší?

V minulých dvou letech fungovalo zázemí baru hodně dobře. Letos tomu tak není, částečně proto, že tu není tolik lidí. Bar se brzo zavírá, přestože je plně obsazen diskutujícími účastníky (zažili jsme to předvečerní a včera). Kvalitní bar dělá také kvalitní a příjemná obsluha.

Divadelní klub v Děčíně patří myslím k těm lepším v českých divadlech. Strašně rádi s Ivonou Kotrbovou, která je nájemcem, uslyšíme jakékoli pozitivní i negativní připomínky.

Máš z letošního ročníku nějaký mimořádný divadelní nebo nedivadelní zážitek?

Kromě toho, že jsem tajemnice poroty, tak musím být také ještě tajemná... Z nedivadelních zážitků vede kousek hada na návštěvě terapie a hlavně zoo! A taky že sluníčko už brzo zazpívá.

Mimořádným zážitkem pro mě bylo představení Ženitba, přes všechny připomínky, které jsem k inscenaci měl. A taky jsem strašně rád potkal v roli porotkyně i jako člověka Hanku Frankovou-Hnilíčkovou.

ASI BYCH HO NEZAPÍCHLA. I KDYŽ...

Rozhovor s mořskou pěnou Hedvikou Řezáčovou

Jak se ti spolupracovalo s režisérem Petrem Michálkem?

Moc dobře, protože jak je sám mladý, má vztah k mladým lidem a umí všechno krásně vysvětlit. Vede nás hodně přes pocity a přes vnitřek, což je výhoda.

Jak ses cítila, když jsi zjistila, že budeš hrát vílu Ariel?

Těšila jsem se, ale když o tom Petr se mnou mluvil, vůbec jsem netušila, jak bude výsledek vypadat. On mi jenom řekl, že plánuje dát dohromady lidi z Děčína o kterých ví, že jsou v něčem dobří a že udělají společně projekt. Nevěděla jsem, že to plánuje rozjet takhle ve velkém.

Tvoje role je technicky poměrně náročná - tanec, zpěv, létání, lezení z nory a do nory, plavání... Co bylo pro

tebe nejtěžší?

Asi možná ten tanec. Nikdy jsem moc netančila, maximálně v tanečních. Choreografka s námi pracovala celkem dlouho a navíc je i trochu kritická, takže asi opravdu tanec. Ale i ten byl nakonec příjemný.

Na co se naopak vždycky nejvíc těšíš?

Na zpěv.

Je to poznat. Jak probíhalo natáčení podvodních projekcí?

Měli jsme zarezervovaný jeden večer v děčínském bazénu. Pán, kterému patří, nám to povolil a natáčeli jsme vlastně s profesionály a hodně nadšenými potapěči, kteří mají dobré vybavení a udělali to pro nás jako sponzorský dar. Samotné natáčení bylo velké dobrodružství, protože mi říkali, že když se nadechnu z kyslíkové bomby a cestou nahoru nevydechnu, exploduji. Říkala jsem si, že to nebude taková sranda, ale nakonec byla. Jenom jsem strašně mrzla.

VÝKŘIK ZE HRY

“Mám tu výborné sushi!”

Samotných herců je na scéně hodně a navíc i spousta lidí na představení spolupracovalo. Jak fungovalo zkoušení, scházeli jste se často všichni?

Petr vždy udělal velikou zkoušku u které trval, aby na ní všichni byli a snažil se, aby takové zkoušky vyšly.

H.Ch. Andersen, P. Michálek:

Malá mořská víla

Městské divadlo Děčín

režie: Petr Michálek

Také nám hodně vycházel vstříc, zejména maturantům, kteří zrovna včera měli večírek.

Bylo těžké sbrát se se složitými technickými efekty?

Petr měl nejdřív vymyšlené všechny efekty, ale nechtěl jim podřídit naše jednání a herectví. Nechtěl například, abych automaticky, když uslyším nějaký zvuk, byla najednou smutná. V některých případech to tak trochu je, ale ne v těch zásadních věcech, kde je důležitější jednání než všechny efekty.

Ještě se vrátím k postavě malé mořské víly. Bylas někdy tak zamilovaná, že bys byla schopná se kvůli někomu takovým způsobem obětovat?

To nevím. Možná... Těžko říct. Když jsem bývala takhle hloupě zamilovaná, byla jsem ještě v pubertě, ale myslím, že člověk je schopný udělat hodně věcí a já třeba... Vlastně nevím. Ale možná i jo. Znamením jsem býk, takže možná jo.

Kdybys tedy byla na místě Ariel,

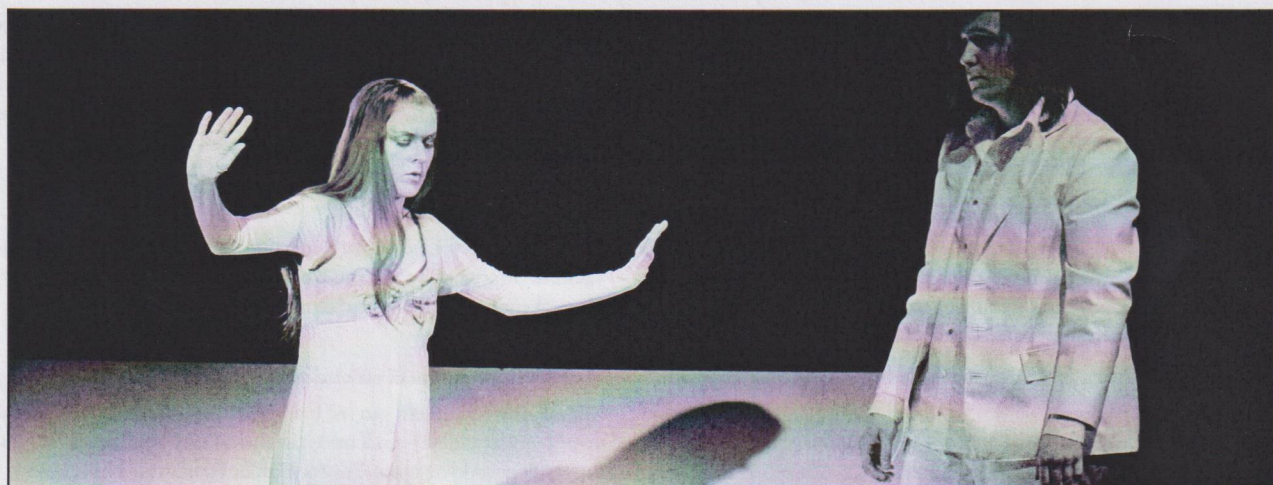
zapíchl bys prince, nebo ne?

Asi ne. - No i když... Ne, asi ne.

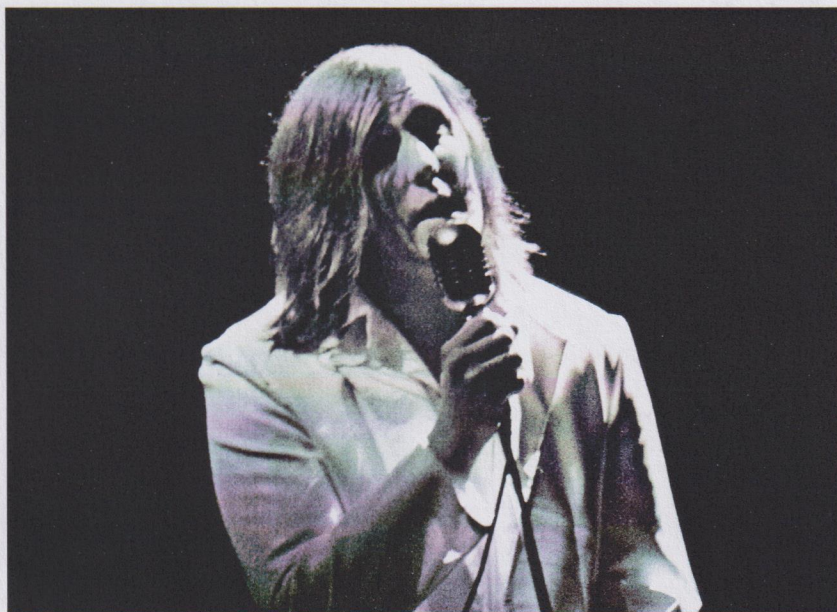
Trochu váháš.

No ano, ale pokud by to byla opravdu tak velká láska, jako mořské víly k princům, tak asi nezapíchl.

-ad-

MULTIMEDIÁLNÍ FORMA UMOCNILA MYŠLENKU

Andersenova Malá mořská víla vznikla v jiném geografickém prostoru, než se nacházíme my – hraje v ní důležitou úlohu ambivalentnost moře jako signálu života a smrti, zdroje obživy i tajemna. Ale vzhledem k hlavní myšlence o síle lásky a sebeobětování má co sdělit i nám. Forma multimediálního projektu, kterou pro interpretaci zvolil režisér Petr Michálek, se může jistě setkat s rozporuplným přijetím, ale pro nás toto sdělení ještě umocnila. Předlohu upravil a pracuje se zkratkou, která je postačující. Dialogy jsou zredukovány na nejnужnější minimum, ale stejně důležité sdělení přináší scénografická, pohybová a hudební složka. Bylo by možné diskutovat o tom, zda jsou anglicky zpívané písně všem srozumitelné, ale domníváme se, že atmosféru a sdělení nesou natolik jasně, že česká slova nepotřebujeme. Kdy jediné poněkud klesá napětí, je mořský ples – zde jsou hudba a tanec jistě záměrně nedramatické a napodobující jakousi povrchní subkulturu. Tomu rozumíme, protože si uvědomujeme, že pokud víla neodejde za hlasem svého srdce, dožije se sice věku tři sta let, ale skončí v tomto vyprázdněném stereotypu. Nicméně se domníváme, že má tato sekvence zbytečně dlouhou metráž. Za dobrý tah režiséra považujeme úpravu Andersenova závěru, kdy nepřijede hledaná princezna na ples k princovi, ale on za ní na prání ro-

dičů cestuje za oceán v doprovodu věrné němé víly, kterou považuje za svou dobrou přítelkyni. Nic neví o její lásce ani o tom, že to byla ona, kdo ho zachránil z mořských vln a nikoliv princezna, kterou uviděl, když se probral. Teď ji nachází za oceánem a koná se svatba. Malá mořská víla je postavena před rozhodnutí: může zabít prince a vrátit se do hlubin. Neudělá to, protože princ je šťastný. Položili jsme si otázku, jestli i pro děti, které navštívily včerejší představení bylo pochopitelné, že víla prince nezabila, jestli se v gestu neměla zastavit o něco dříve, nebo neměla dříve nastat tma. Nádherný byl závěrečný tanec víly – především tím, že byl formálně stejný jako tanec s princem, ale lišil se obsahem: poprvé štěstí, podruhé smutek a lidské slzy.

Na děčínské inscenaci si velmi ceníme toho, že režisér naložil na mladé lidi přesně tolik, kolik dokázali unést, a že jsou všichni uvnitř tématu, věří mu a těší je to. A kdyby pro roli malé mořské víly neměl výbornou Hedviku Řezáčovou, patrně by musel zvolit jinou předlohu. Takhle nás představení, které jsme včera viděli, oslovilo s nesmírnou intenzitou. Uvědomujeme si, že především díky zvoleným jevištním výrazovým prostředkům může u některých diváků děčínská inscenace vyvolat reakce zcela opačné.

-naex-

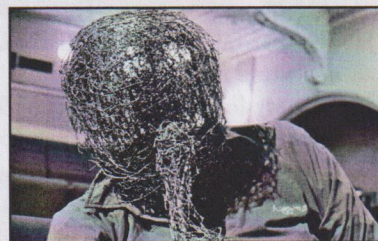
CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Hedvika Řezáčová (víla) mě vždycky dostane, i když pěvecký part Aguilery jí místy dělá potíže (ono se to prostě skoro nedá zpívat, jak je to těžké). Ale inscenace je každopádně mimořádným zážitkem, hlavně výtvarně.

Pavel Panenka, Děčín

Neuvěřitelné efekty, absolutně oslnující téměř kouzla na jevišti, neskutčné momenty s plátnem, projekcí, lodí, málem jsem se probrala z drátových snů... Malá mořská víla Hedvika je prostě malá mořská víla o tom není pochyb. Akorát jsem z všech těch efektů byla celá vedle, tak oslněná, až bohužel nezasažená... A ostatní? Kde je třicet lidí, kteří se podílí? Kde jsou studenti? Módní přehlídka na jevišti, no tak to nevím. Ale musela to být šíleně velká práce, hlavně technicky.

Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

Ale zazpívala to moc hezky.

Děčínská divačka z osmé řady

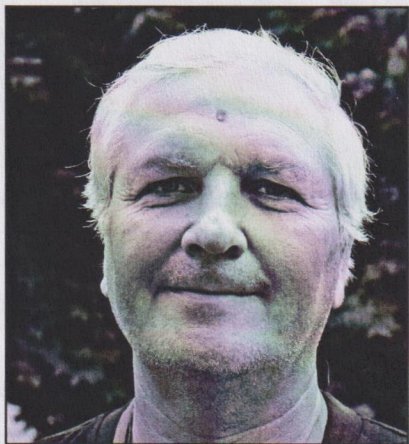

Pořád nechápu, jak zrežírovali ten červený balónek...

Triceratops, Děčín

DIVADLO JE JAK TETOVÁNÍ, NEDÁ SE ZNIČIT ANI VYMAZAT

Rozhovor s režisérem Karlem Vontrobou

Jak se vám hrálo, když v hledišti seděl autor textu Pavel Němec?

Myslím si, že to nehrálo žádnou podstatnou roli, nervózní jsme byli tak jako tak. Samozřejmě nás těšilo, že Pavel přijel, ale že by to nějak poznamenalo představení, tak to ne.

Stihli jste si spolu říct nějaké první dojmy? A ty vaše jsou jaké?

Dojmy (tekuté) jsme hned po představení stihli vypít. Chtěli jsme přivést víc, chtěli jsme od toho víc. Někdy to tak přijde, že atmosféra okolo je, jaká je... odezva z hlediště nebyla jako jindy.

Nebyl pro vás spíš nezvyk hrát na velkém jevišti?

Hrajeme v komorním prostředí, ale herce jsem na velký prostor připravoval. Musíme být připravení na všechny možné prostory, ale je pravda, že komorní prostor dělá bližší, osobnější vztah s diváky, ale nechci se na nic vymlouvat.

Na začátku jste si přidali tmu a volání po světle a hudbě... To si v představení od divadelního souboru Banda nevybavuji, ale rozhodně to ve mně vzbudilo pocit opravdového problému, což bylo v řádu věci...

Nešlo o nic přidaného ani připraveného, šlo o problém místní techniky. Byli jsme domluveni, že technik má odposlechy, a že mu jen jednou řeknu světle a jednou hudba...

V textu od obou protagonistů padne věta, že divadlo je řehole. A od vás padne?

Když už se do toho celý člověk ponoří tak, že divadlu podřídí naprosto veškerý volný čas, tak pak to opravdu řehole je. Nejhorší ze všeho je, že divadlo je jako tetování. Nedá se to nijak zničit ani vymazat. Mě se částečně také kvůli tomu rozpadla rodina. Mám divadlo jako tetování na do smrti. Zkrátka ho mám pod kůží a nejde pryč. Divadlo dělám třicet let a také jsem hrál, nejen režisoval. Náš soubor měl padesát členů, spousta z nich to neměla pod kůží. Teď nás zbylo osm.

Nestalo se někdy, že by bezdomovec (Jaroslav Mrzena), když žebřá před začátkem představení po divácích cigarety a jiné drobnosti, byl vyhozen ze sálu?

To se nestalo, většinou hrajeme v Bechyni, kde je proflákej. Když hrajeme po vsích, tak se lidi pohoršují, ale aby ho vyhodili, to ne. Chtěli bychom to někdy zažít.

A je váš Homeles připravený na všelijaký kontakt s diváky, kteří jsou např.

P. Němec: Tak takhle to bylo aneb Život je jen náhoda
BDS Lužnice o.s.
režie: Karel Vontroba

upovídání?

Na posledním představením se nám stalo, že byli v hledišti lázeňští hosté a měli už trochu pod kloboučkem, dali se s ním do dialogu, připalovali mu cigárko. Musel je začít odmítat, což bylo nelogické, nevěděl si s tím moc rady. Teď už ví, že musí být připravený na všechno.

Jednou jsi dole, jednou nahoře... Myslíte, že jde o sinusoidu, která funguje v životě?

Naprosto. Určitě, vidíme to kolem sebe dnes a denně jak se lidé dostávají dolů, propadnou alkoholu, gamblefině, táta si najde milenkou, máma milence. Najednou se život obrátí vzhůru nohama a je všechno jinak, proto si myslím, že hra je hodně současná. Samotná situace, i když je to málo pravděpodobná fikce, je možná. Určitě se stalo někdy někomu v životě, že se díky podvodníkovi, kterému chtěl na začátku pomoci, dostal na samotné dno. A zase naopak jsou chvíle, kdy je člověk slabomyslný a přijde k majetku ani neví jak. Je to křížovatka života, na kterou se dostanete a vezete se na ní...

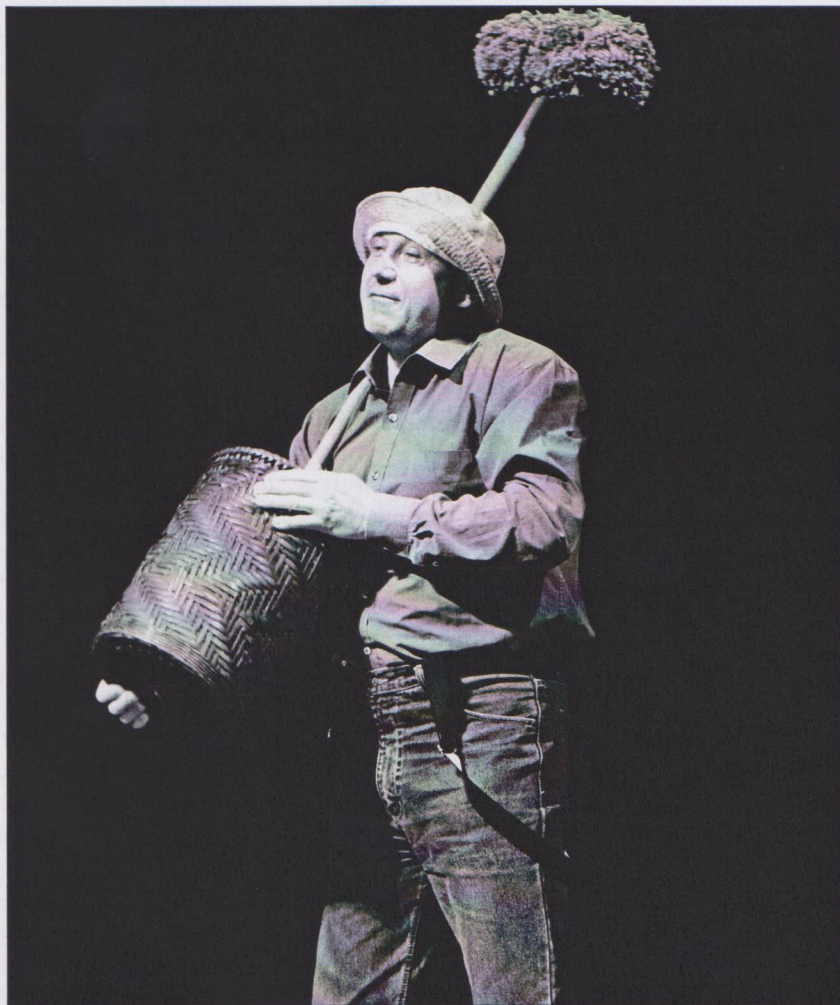
Chystáte něco dalšího z textů Pavla Němce?

Chtěli bychom... Líbí se nám moc Blázinec, ale musím se s Pavlem domluvit. Nechci dělat něco za jeho zády, jako jsem to udělal s Homelesem, aniž bych se ho zeptal... Nechtěli bychom souboru Banda lézt do zelí, ale Blázinec by nám seděl, stejně jako nám seděl Homeles.

-jas-

MANIPULACE, KTERÁ BYLA MÁLO TVRDÁ

Bechyňský divadelní spolek Lužnice z Bechyně si vybral k nastudování hru Pavla Němce *Tak takhle to bylo* aneb *Život je jen náhoda*. Jednoduchý příběh působí jako konstrukce, která nás nedokáže ničím překvapit. Autor ale umí dobře napsat dialog a tak se domníváme, že díky tomu soubor předloze důvěřoval. Ale pokud se rozhodl ji hrát jen jako divadlo na divadle a víceméně jako realistickou hru bez skutečné divadelní imaginace, brzy se prostředky vyčerpají i proto, že jsou předvídatelné. Včetně rekvizit, kdy například mop je podle potřeby ženou či palmou... Klade-me si otázku, o čem nám chtějí bechyňští hrát. Pokud jen o tom, jak někdo za použití nečistých prostředků vybudoval kariéru a pak spadl zase dolů, nelze věřit tomu, že by se onen bezohledný kariérista nechal tak snadno zlikvidovat. Pokud by ovšem chtěli hrát o manipulaci

(a předloha to nabízí) – tedy o tom, jak homelesák vytáhne někoho z hlediště a pak ho oškube, museli by volit poněkud jiné výrazové prostředky a nejspíše také jiný scénický prostor. Oba protagonisté by to jistě zvládli, protože jsou evidentně herecky disponovaní. Určitě by hra lépe fungovala na malém prostoru mezi diváky, kdy by každý trnul, jestli právě on nebude vytažen na scénu a zmanipulován. Takhle jsme postrádali nejen napětí v celku inscenace, ale především napětí mezi oběma postavami, protože manipulace byla málo tvrdá a manipulovaný člověk se jen málo snažil vymanit z područí homelesáka. Sledovali jsme jen jakoby nezávaznou hru založenou na autenticitě. Hru bez větší fantazie a imaginace, která by schematický příběh dokázala s největší pravděpodobností přece jen naplnit.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

On: Nemáte cigaretu?

Já: Kvůli tomu jste přišel do divadla?

On: Venku je zima a prší.

Já: Tak prosím.

On: Jé, to jsou Petry. To nemůžu.

Já: No, Petry. Lehký.

On: Tím spíš. Dík.

Odcházím z foyer, on zůstává. Po chvíli ho vidím v hlavní roli bezdomovce. Výkon ve foyer byl ale přesvědčivější.

Pavel Panenka, Děčín

Jo, jo, to kdysi hrál ten soubor, jak jen se jmenoval, taková dobrá banda to byla... Banda a hrál v tom přeci ten, co to napsal. No, tak to jsem viděla myslím na Hronově, byla jsem tam přivezena jako atrakce. Tak to bylo takový podobný no, stejný, takový prostě jednou můžeš být drátěnka na nádobí a jednou drátěnka v plotě. A pak se to může vyměnit a máš plot s vůní Arielu... a nádobí neustále rozflákaný. Ten pán, co si na začátku telefonoval, ten byl tak věrohodný – asi proto, že to se děje dnes a denně, že si někdo telefonuje i při představení, že jo např. vy paní z balkonu?!

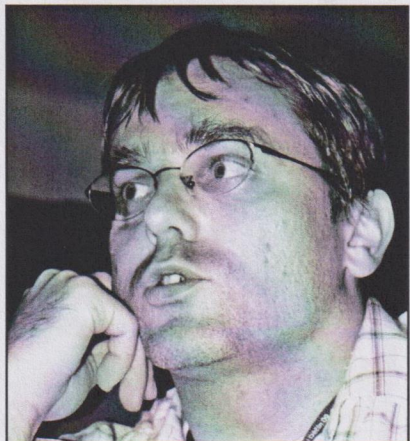
Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

VÝKŘIK ZE HRY

“Když si v tom zahrajete, tak to líp pochopíte.”

TEXT S SEBOU NESE SILNÉ TÉMA

Rozhovor s režisérem Tomášem Dorazilem ml.

Proč jste si vybrali tento Mrožkův text?

Naše divadlo se specializuje na texty spíše dramatičtějšího rázu a po asi šesti, nebo sedmi představení tohoto typu jsme se snažili v tomto směru trochu změnit repetoár a druhým dobrým důvodem samozřejmě je, že já osobně mám Slawomira Mrožka velice rád a myslím, že vyzkoušet si ho alespoň jednou zinscenovat stojí za to. I když jsem vlastně v tomto případě vůbec poprvé v životě režíroval grotesku.

Cítil jste tedy jako režisér změnu oproti inscenování klasických textů?

Určitě, je to trochu jiná práce. Musí se daleko víc pracovat s reakcemi publika a s pauzou, je to

celé reaktivnější a každé představení je jiné.

Mrožkovy hry vyžadují specifický herecký styl a jak jste sám říkal, specializujete se spíše na klasické texty, bylo pro herce těžké se tomuto stylu přizpůsobit?

Velice těžké. Ne snad z toho důvodu, že by herci nevěděli, co je groteska, nebo nehráli už dříve v komediích apod., ale v tomto případě je ta groteska absurdní groteskou, což si myslím, že patří v některých věcech k nejnáročnějším žánrům vůbec. Osobně mohu říct, že se jedná asi o jeden z nejtěžších textů, na jakém jsem kdy dělal. Což nic nemění na tom, že právě to je ta pravá motivace.

Tato hra má silné politické téma.

Ano - Mrožek je politický autor.

A myslíte si, že zrovna téma této hry je v dnešní době a v České republice aktuální?

Myslím, že text hry je, tak jak my ho čteme, o deziluzi ze změny. Když on tu hru napsal, tak to byla i přímá reakce na osmašedesátý rok, ke kterému se přiznal a přes dvacetiletou smyčku nemusíme chodit daleko do doby, kde nastala další změna a přišla deziluze. Takže si myslím, že po těch dvacetiletých periodách ten text

Slawomir Mrožek:

Šťastná událost

Divadlo bez střechy Vyškov
režie: Tomáš Dorazil ml.

s sebou nese velmi silné téma. Možná ne pro každého, ale pro nás určitě.

Nemohu se nezeptat na Dje a Queen?

První šlehlá inspirace samozřejmě byla, že máme v textu slovo „mama“, které tam kromě slova hovno říká postava dítěte, takže člověka ta písnička napadne. Ale my jsme se souborem s tou písní pracovali ve velice deformované podobě, jak textové, tak i hudební, a já si myslím, že absurdní téma potřebuje právě deformované věci, protože ta hra je o velice velice deformovaném světě. Snažili jsme si samozřejmě vyjít vstříc i technicky, protože se hodně pracuje se scénou a přestavbou, což samozřejmě musí jít ruku v ruce i s významem představení.

Zhlédli jste se teď po první zkušenosti více v absurdní dramatičce, nebo se vrátíte ke klasickým textům?

Člověk nemůže nikdy říct, co ho potká. Ale nemyslím si, že by fakt, že jsme si odskočili k jinému typu dramatiky měl být nějakým dogmatem. Text je to závažný, jde pouze o formu, jakou zvolíte. I na absurdní drama mohou být dva pohledy, beckettovský pohled toho spíše dramatičtějšího, ale máme i mrožkovský nebo ioneskovský pohled, který směřuje spíše více do grotesky. -ad-

VNÍMÁME ROZDÍLNOU MÍRU STYLIZACE

Hra Šťastná událost Slawomira Mrożka z roku 1971 patří k méně známým absurdním hrám tohoto autora. U nás se před časem hrála pouze v Českém Těšíně. Včera jsme viděli představení v provedení Divadla bez střechy z Vyškova.

V prvním jednání přichází na inzerát slibující pronájem pokoje s koupelnou Příbylec a od Muže, který inzerát podal, se postupně dozvídá o skutečném stavu věci a pozvolna se nechá zpracovat, aby zůstal, ubytoval se ve společné posteli a pomohl zabavit uzurpátorského dědečka natolik, aby Muž se Ženou mohli počít dítě. Toto první jednání v dialogu a situacích Příbylce s Mužem funguje výborně a je zábavné, protože je hráno reálně a o to víc pak vychází na povrch absurdita věci. V druhém jednání, odehrávajícím se ve společné posteli, navozené napětí poněkud klesá, protože je zvolena ne vždy odpovídající stylizace postav. Klesá především v neúnosně dlouhé karetní partii, v níž Příbylec zvítězí nad Starcem, který ze vzteku vyběhne a tak je umožněno manželům počít dítě. Vzhledem k vnější přehnané a urvané karikatuře starce není snadné uvěřit,

že je to opravdu silný despota, kterého je třeba chytře přelstít. Navíc si obtížněji uvědomujeme právě absurditu, že má vlastně v mnohém pravdu, protože manželé žijí v neustálých lžích a podvodech a nejsou schopni férového jednání. A takovým manželům se nemůže narodit nic jiného než zrůda. Dobře vychází v závěru tohoto jednání plození syna, i když tento způsob stylizace je poněkud mimo výrazové prostředky této inscenace. Také ve třetím jednání vnímáme rozdílnou a občas přehnanou míru stylizace. Nejblíže k tomu, abychom chápali absurditu situací i celkového vyznění, je v hereckých prostředcích Alois Kummer v postavě Příbylce a Dalibor Dufek jako Nemluvně, které se postupně stává novým a ještě horším despoutou, než byl Stařec.

Domníváme se, že vyškovský soubor ví, jakou hru má před sebou a že má racionálně vymyšleno, co a jakými prostředky chce sdělit divákovi. V míře a rozdílnosti zvolených stylizací však nacházíme problémy, které brání sdělit absurditu příběhu v plné šíři i zábavnosti.

-naex-

CHATROOM

aneb o čem se mluví mezi foyer a šatnou

Myslím, že absurditě nejvíce prospívá, když se hraje vážně. Ale soubor měl asi jiný cíl, zřejmě legraci, což pak se záměrem autora nesouzní. Dovoluji si ocenit některé výkony, včetně „diskžokejova“ (herecký, nikoli už tak pěvecký). Není malých rolí.

Pavel Panenka, Děčín

Snažila jsem se vážně, hlavně na začátku, sledovat, vnímat, chápat, porozumět, bavit se, nechat se unášet, ale místo toho všeho se mi povedlo konečně poprvé na přehlídce v Děčíně usnout jako špalek, což je u mě dost neobvyklé, protože jsem drátěná. Nechci mít proříznutou pusou, ale musím přiznat, že jsem prostě prospala zhruba polovinu a jsem za to ráda.

Dr. Dáša Drátěná, poslední řada

VÝKŘIK ZE HRY

“Uvěřil ve vlastní nesmrtelnost. Obávám se, že má pravdu.”

POZNEJ POROTCE A VYHRAJ!

Vážení čtenáři, speciální tipovací soutěž Zpravodaje je u konce.

Klání o exkluzivní cenu, kterou je pro šťastné výherce účast na odpolední poradě poroty v sobotu 23. května, vyvrcholila posledním kolem v minulém čísle. Vaším úkolem bylo poznat, který z členů (členek) odborné poroty byl zobrazen na fotografii z dětství.

Správná odpověď z minulého kola zní: režisér Rudolf Felzmann!

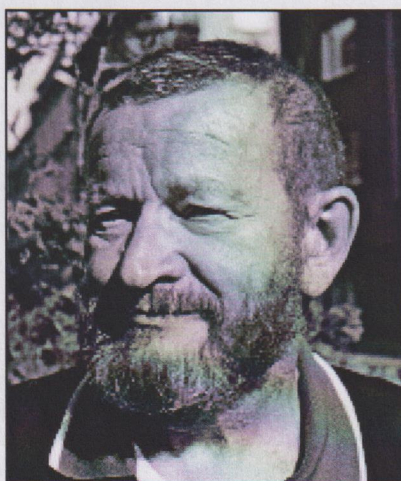
Jak se ukázalo, poznat pana Felzmanna pro vás nebyl vůbec žádný problém.

blém. V krabici s odpověďmi, která čeká u šatny, se sešly celkem tři lístky a všechny odpovědi byly správné. Vylosovaným výhercem je: **Petr Richter, Karlovy Vary.**

Připomínáme také výherce minulých kol: správce Čiča, pokladní Pilařová. Všem gratulujeme!

Sraz výherců je dnes v 17:30 ve foyer divadla, kde se jich ujme tajemná tajemnice poroty Simona Bezoušková a odvede je do jámy porotcové. Snad se nám v pořádku vrátí...

ČERVENÝ BALONEK ÚTOČÍ!

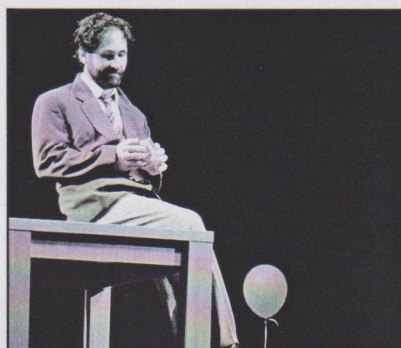
„Úžasné! Božské! Ani se nám k tomu nechce nic říkat, jak nás to zasáhlo,“ hodnotila podle informací Zpravodaje porota zaujetí hornopočernických divadelníků. Ti své představení dotáhli k dokonalosti: herci po odehrání Jásona dokonce odmítli opustit jeviště a zákulisí a nadále zasahují do představení ostatních souborů. K tomuto účelu používají řízené červené balónky vzduch-země, kterými v nestřežených okamžicích atakují nic netušící herce a přinášejí do představení novou heliovou kvalitu.

„Forma zde vítězí nad obsahem,“ nechal se slyšet nejmenovaný porotce, když se schejbal k zemi pro splasklé torzo balónku. „No, z hlediska moderních médií je to spíš taková ptákovina,“ dodal smířlivě další člen poroty, který chce vzhledem ke své zálibě v mořeplav-

bě a kreslení kosočtverců na tabuli zůstat v přísné anonymitě.

„Balónek? Ten jsem na jevišti opravdu neviděl,“ divil se režisér Malé mořské víly Petr Michálek. „Ale já při představení přes všechny ty projekce nevidím ani herce,“ vysvětlil.

V tu chvíli za ním proletěl malý červený balónek...

Zpravodaj XVIII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Děčín 2009. Redakce: Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, Vít Pokorný, David Slížek. Fotografie: Gabriela Vlková. Vydává Městské divadlo Děčín. Náklad 200 výtisků.

DNES

SOBOTA 23. KVĚTNA 2009

10.00 Turnovské divadelní studio A. Marek / režie: Petr Haken

A. P. Čechov: **Tři sestry**

12.00 Rozborový seminář

14.00 Fotbalové utkání „Dream team vs. Zbytek světa“

16.00 Rádobydivadlo Klapý / režie: Ladislav Valeš

Václav Nývlt, Bohumil Hrabal: **Taneční hodiny pro pokročilé**

19.30 SemTámFór Slavičín / režie: Milan Janček

Gilles Dyrek: **Benátky pod sněhem**

21.30 Rozborový seminář

23.00 Koncert skupiny Z DAVU

ZÍTRA

NEDELE 24. KVĚTNA 2009

11.00 Slavnostní zakončení Divadelního Děčína

2009 spojené s plavbou na lodi, vyhlášením výsledků přehlídky, předáním ocenění a rautem (hromadný odchod od Městského divadla Děčín)

KOPNĚTE SI DO SVÉHO POROTCE!

Jedinečnou šanci nakopnout členy poroty nebo redakce Zpravodaje máte dnes od 14:00 na fotbalovém hřišti nedaleko divadla. Fotbalový Tým snů, složený z porotců a redaktorů, se zde utká v exhibicionistickém zápase s týmem Zbytku světa.

Zápisové archy do týmu Zbytku světa najdete už teď ve vestibulu divadla. Hromadný odchod od divadla je plánován na 13:45. Hrát se bude i za deště nebo sněhu, upřesnil na dotaz redakce Petr Michálek.